

Український Скиталець

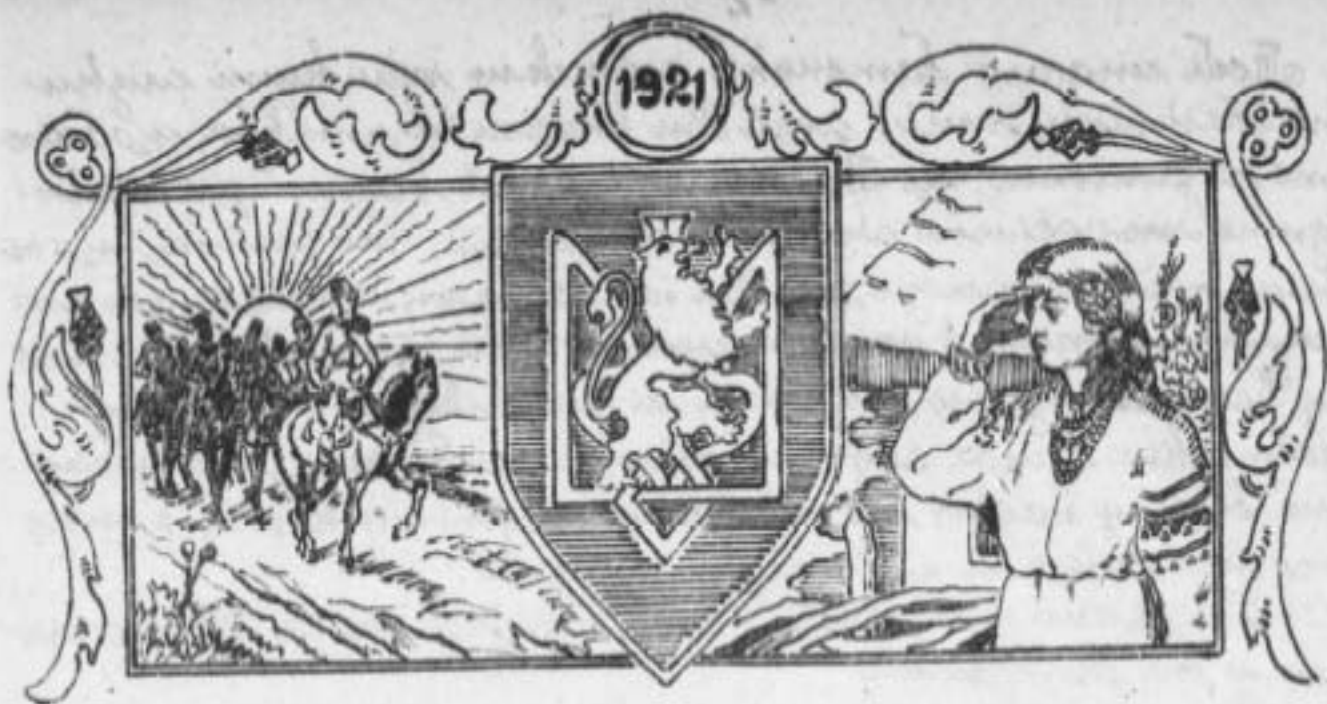
VI/3/1921

Видання
Варшавський Терезинський
Адреса
СПАІІ
№ 0-3659

СІЧЕНЬ
1921
ЛІБЕРЕЦЬ

З Новим Роком.

Най знов прийшло са нам провести Коляду не дана, не в куртку дорожа та модна, не в куртку своєї рідні. Та це вже селний раз не судила люта доля богатом з нас коладувати під рідними ступічками, або бо-дай хорби на своїй рідній землі, а далеко-далеко на лужині, куди з рідних нім і вітром не забіває. Вже селний раз не до-вало са в куртку модої рідні складати собі взаїмні ба-жанни при солодкій куті, а ця кута, якої нам ласом і доводило са екшнтувати за лас селнітного скита-ння, то не тота, що дана, не тота, яку приправля-ла, ли мати, ли сестра, ли дечому і жінка. І хор мо-же ця наша жовнірська кута була саладка на смак, то не було в ній того, за ким ми так джорк туршино, не заносило з неї пашацями меду рідних левад, лі-сію та гір, не повідало з неї дуттам нашої ступи та глинової макитри. Вона, хор так якби і своя, та все таки не рідно, не тота яку ми їли колись в цей ^{гана}у рід-ному селі, ли ністі - ба навить не тота, якою і цього ро-ку при свитій вечері віншували себе Жили у рідній впа-рю, промбаном не за одним із нас тикі сльози.

І вам Моди мамінко, ли сестричко, ли жінко, ли може

і Тоді старий батенку патекли при куні свіжле
 по зболіламу мизи, май Ви втерли іа нинка, щоб ніс
 то не замитив, то Ви плачете в цей веселій дені і маво-
 дите мнєнові. Іно смуток на друзеих, то знайте, що та
 Ваши перити-свози, хор Ви іа і ховати, не остали дні нас
 незамитиі тют в далекій куржині. Ми думемо відгум кож-
 ду Вашу свіжну, але ті свози не викликували в нашас
 оквиірекна серцах смутку, тільки ще ділше завзятта
 та ділши надію, що тусит наступити кара дні ттх,
 що пригною нашої розлуки з Вами.

Ма селній вксє Новий рік приаодити са нам стрі-
 кати на окитанню.

Син літ - се не з бачого ласнути, а се пранеожуток ла-
 су, акий вксє тіаля старна повуроє киттискає на подумі
 нове патно, акий переносити ногину в нову сразу життє. І
 хор кождий з ттх селні ттума років - Новиків зустріаот
 ми з надією, що кін принесе нам зніну на краіє, на ітне,
 то ахраз в сіій селні сподіємо са бачити того, акий наші
 надії сповниттє.

Будь-же Ми 1921, Новиків першми маєливіми дні нас,
 аки са над нашим рідним крєам аєним сонєком по довгій ду-
 ті, аки са добро сподіваєми Спасителем. Ма аки і тоді захоті-
 лоби са такоєк посмієтти са над нами, так аки твоім неперу-
 ткам, то знай, що це дні нас вксє не страіне і ттє такоєк
 не зможеи відібрати в нас віри в то, що стало єдинокою ціттю
 нашого життєа, не зможеи відібрати віри у здобутта волі і
 ємоєтїіноєтї дні нашої Віршини.

Ми єміно ідієно тоді на зустріє, все єдно, ти ти будєи дні
 нас Спасєм, ти ватаи, ми єсно і єміно говоримо тоді, вксє в дені
 твоїєх уродєи, що кам тікніє будєє ємоєтти твєю апертє, то
 пожеи від нас даку або прокляіє. Ми тєпер вксє тоді каєємо,
 що твєого наєвіднїєка будєєи стріаати тавє ємо єміно, аки тє-
 бе, хорби са нашо будєи навїтє і серед ттє єрїтїєх умовєи, аки тєпер.
 Ми не поєтєємо в нїєу прапора, на кєтрім ми написали нашо-
 го кровю і змєднєтї:

«Або добутти, або дола не бутти.»

А бітер знагвору терпосиб Саракі
 І нікто кадіі кіс з кейких берків:
 Що зидні пикуть ед і кіс кеборакі
 Кудра епалікатіі кі каміі Саракі
 Мая в дола, у себе, білкі, без лехів!....

Т. Д. Стопенко.

До 1921.

Розбитиз нас гетаномі і вкляді!
 За каки рлози, кров, терпінкя і віграді
 І кіс хрестів почилихих мая по заді...
 Хот без кадіі Тіи нас ке лишай!....

Ма нас розквідала лиза дора,
 Упошлаки веліла і терка вей каш шела,
 А з підного прабатьківського поля -
 Некаситкий збирає плоди лех?

Лили хот діи вкуну как-кедай сонце
 Що рве проклькля в куні хресталі зилкіі кід,
 Хот разурядисі з звеселить білокце,
 Кайдани розтопость і зноіть іх кід!....

Кривали хресту хай ке підуть карко,
 За кров ео дия потоа кі в тодірості хрив,
 Хай зродать нікету і стаянть в ред карко
 І спалить лизку хонгпу з рідких киб!...

Щод, равек оіно нас хоногра ступіно,
 Замова кіс лишкіі орса аркаткіі на пося!

Хроуство ками хай сонце оінке
 Вирта ке з пурка, місоді в конопалех!

І доки грішідуть мє латі порозу,
 Щод дамо мая ділкаті ууало ед прурку,
 Щод висохли камі кегоріскі елози
 Щод ли відітхули в родивкія крурку!

Либерець, 35. X. 1920.

Т. Д. Стопенко.

Лек. Стр. Нім. мін.

Перші дні перевороту в Сопруо 1918р.

Невідкилли титталан, безпосередно перед роз-
 валом Австрії, програвала укр. есентіалістє в Сопру-
 то, що кадагудитє нас ватокіа пастоті, жєіи. Аро ке,
 що з евант. розпадан Австрії прїшїдєса мати го-
 ло з Палікалїи - жєам вєі. Ане в акону вугї-буи
 рїткї здогади. В паввїні пєсєвїтнє етвєрдєтєсєз що

Післяки по усіх вістках приготувалися до отако-
валя Св. Савур. Проти зарали і європейські Українці
обов'язалися з державою, що, треба щось робити.
Але що робити, як робити і з якого іменом - та це
були різні погляди, бо як Австро-Угорщина пере-
стала існувати, як держава, то ми перестали
з нею в союз національного держав, тоді було перебуду-
вання. Першим кроком з позитивним вислідом в на-
рідній організації було віде скликає 31/8 до Хар. До-
му, де стояло у зв'язку зі засіданням Хар. Коміте-
ту у Львові, яке мало відбутися 1/8. 1918. Віде відра-
ло представників до Хар. Комітету, а отієї розбу-
рано питання нашого поступовання на випадок
рішавого імені. На віде були і усі старшини Укра-
їнці, які в той час були в Європі. Було іх до 10. По-
становлено брати ся до організації оружаного сили
з Українців європейської залом та зі селянства.
Однак зазв'язаний дель заставив Європу взятися
до того аніжшого а то до будови власної державнос-
ти і держави без дальшої підготовки - він зажа-
вав укр. пронадамість Європіцими несподівано.
Зовсім, з прикладом від Лен. Віійск. Кому зі Львова, при-
хав до Європи в коту з 31/8 на 1/8 - послідним зі Львова
пущеним поїздом. Протіло 1/8 юг. скликає горан.
і віійск. представників Українців і та караді усто-
лено спосіб поступовання та розділено завдання.
Про саму караду не буду писати, бо я на ній не був.
Провід обрав пор. Др. С. і сівчас по караді розісла-
но готців до окупації сил в цім мобілізації селю-
дкі нам на 8. юг. рано абитися з оружаном на площі
Укр. Бурси. Як при перевероті зааваля ся австр. вла-
да, нікто не знав, і з ді виступом проти нас ми
шошли ся.

Як зачало свитати, почала ся заповняти пло-
ща перед Укр. Бурсою селянами, віійським та міщан-
ським і інтелігенцією. Окан 8. юг. Була площа заповнена.
До Бурси приїхаво Касарні 33. полку отакоє та

другий комплекс касарень, в який нахилимо ся стрі-
льство харт. складу. Перше усього опановано оба ком-
плекси касарень без труднощостей, бо укр. стрілець-
тво було вчасно до перевертання підготоване і тве-
рало більшість залом. Упоминув - оповістит розору-
жкою а оружене позабудувати ті, що не мали. Опісля
заборонено зустрічати - особливих, а ще до дальшого
зараджено, опускати касарні під загрозою роз-
стрілу. По роздари оружене поділено цілий стан на
відділи, які під команду старшин мали призначе-
ні як військові засоби розоружити і обсадити.
Зопанування Бобитової запасної Команди ЗЗ і кас-
рень харт. складу остало ся ще опанувати постову
і Обірцеву команду, Вулиці артилерії, військової поліції,
штабу, Трупа і, Розвадіт, табор повертунів з на-
ву (Heimkehrlager), харт. склад, військ. пекарню, ста-
роства, налістрат і експозитурну будівлю Валунсон.
Командні відділи нав виконати 2 до 3 завдання. Там, що
безпосередні приготування і перші кроки до опанован-
ня міста відбули ся далеко від центру міста, та ще
переважна частина військових засобів знаходилась поза
самим містом, відбулась ціла акція обсади держав. за-
своє без характеру незвичайних подій для меш-
канців міста аж до хвили обсаджування двірня,
налістрату, староства і штабу. Також
і обсаджено засвоє в центрі міста відбули ся
без найменшого опору зі сторони дотеперішнього
органів влади, до урядовання, ще не почало ся. На-
лістрат обсаджено серед окликів щастя зі сто-
рони арештантів, при гашу поліції розділи ся.
Урядовання обрав прохоченний на місце посаджено
міста. В подібний спосіб розоружено військ. по-
ліцію, докі Команда був була - великий заручено
Верштата; на його щастя не було його під цю по-
ру ще в калцеларії. Крім оружене удержавного з розору-
ження, знайдено в поліції ще і склад з оружене. Се-
ред великого збитовиска рушив цей самий відділ

big військ. військи та збирів трома умищам. Напро-
 ту коловом bigginy, який рушив прямого догорою на
 збирив, т. зб. Кайіткою, вийшла залора збирив у пов-
 тому виграді. З погатаю повстало серед bigginy маме
 замислався, до залора збирив надлюнокала са у повтому
 порядку і тиг Кудого старшинею. Нїхато з Жкр. не знав
 закимі тамірали надлюнокала са залора до нас. Через
 ці тра умищі "Кайіткі" в нитю розвивало розгортішню
 а протм австр. bigginy виславо отесону з ділото ду-
 стинского на крисі. Не це Австрійці задротали са,
 сомник, що тів австр. bigginy, забивавши в імені Жкр.
 Каз. Раду зловити оруте - це безпротоколасо на у-
 мищя зродит. Супротм цюю збирив отавовало такос
 безотору, ваоду одсаголлео стійкамі а вагаліни-
 ків стациі і вагеманів. Тоджків змушело авт тиг
 зарозом арешту передати уряди та це призна-
 ресне Українцїа. Тра одсаголлео Тостової Ринди
 австр. підстаршинею, що повств маме слушоду та на-
 гав са це мелфотисас забивовити про, дунтї "акучо
 Куду, ам цюго не веніт вове зродити, до в цю автало
 внам до Канцеларїі Жкр. одовіра і усудам цюго big
 апарату. Телфр. звязок з згрупили нїстали був вове
 перерванїи. Тиг цю пору надлюнокала са до свої Канце-
 ларїі маме. Бродуникїи, стаци. Киндї, який засто-
 ресїи Жкр. отесону маме на умищя зловит пра-
 цотнїау Жкр. старшинеі свій уряд. Деякі сучасїи
 цю до уснїау акціі думи перед отавованїа зарушїи.
 вийскоу, який творив найсамовїїшю одуванїю. Так
 цю та вунадок, спротмїу цюю, когла цїла акцііа
 була на амїшї оборотї. Ам і тут не було отору;
 Кєра цюго вийскоу була вове та це протавованїа
 маме, цю маме магалїа передати маме і Ринду
 маме, ах самозрозумїи. Тоджам са, цю всі Ринди
 були це, попередно гме повізюмїа, цю маме не-
 рїє на вєау цїау, ам нерїшїт єї замкадат. Тра
 на мелфотїа маме маме до Тостової Ринди (Kriegs-
 Rats) маме маме до маме магалїа цїау. вєасти

і новина став сеп. Е — р. Як мало було зрозуміти
чим він і серед наших, товаришів — із села до таких
завдань, показалося таки зараз з. нагадана франко,
Камі жала наступити зима. Сучасні при всіх уста-
новках. Показалося, що із впровадженням стає упр-
вістка мимла ся легва трестя части. При дек-
ких військових установах не було ніякої сторони,
до села — товаришів думали звадити, що стована
обов'язок, проставили дану. Через те розбудовні
товариш і такі свої шумовили, стала урядови
та розташати державні майна. Єрабінс відбува-
ла ся найближче в той спосіб, що голосили ся до сучас-
да і повели її, або самі кадрами довай великої добра-
тниками вночі, або да стійки помагали своїм свої-
кам та знаками вкрасити. Товаришам кождого, що
голосив ся до сучасда, або він такий і чи він свій,
чи не свій, не було мовля май тому не могла було
заповідати маю. До того не було прямо змоти у той
ідейної часті старини і ступенства, які розумі-
ли вай несли сучасда та працювали понад люд-
ські сили, щоб удержати порядок: А що молодий був
трьома брали до сучасда, або тільки зголосив ся.
Найділише апетитів брало спротивався на касар-
ні гармат. вимагали, де містими ся великі матази-
ти гармат. виграду і до цього призвасили мате-
ріалів вартості великою кількості. Термином по-
чали нагадана відбувалася таа стала спротив-
наа з краєв, спротивали стійки до згодів і згодів
до стійок. Найближчу урядову змагала, бачили
їх гармат. склади брали парубки із сучасною
зими касарями сіе — Думі і Грабовице, що одної
ночі по перебороті урядом більшого силою оруженні
канад на гармат. склада, дога по зоведла уєнішави,
до сторони по часті з поучти обов'язку, а по часті
не засади козуреліції, розігнала, каментників —
крісована охота, при віа було збудити вандити-
ків. Знаючи усючти не безларга абсорбували пере-

Хмари.

Оби великі корні хмарю
Нависли над нами....

Не ласкай нас ніяк уртимі кося,
Буде ло панаму.

Пройдуть вітри і допорохнуть
Хмара розлітати,
Німа уртимі кося, не сваря ся
Будея пакувати.

Розлітуть ся ці хмаря,
Що тиєр нависли,
Огна ниде в МосКовицину
А друга за Вислу....

Світло сонечко засає
Слонад наших краєх,
Ми весело засніваєм
Ниде зра гая.

Ниде зра гая, ниде слава
За нас по кривинах,
Що Україну збудували
На ітримих ступінях.

Буде слава проциватати
Ак хвітка в долині -
Німа подимько сварку і пайку
Раз на все біг ниде.

Урейск-Кравце.

На Брацлав.

Лорус. М. М. р.

Було се 20. жовтня 1919. р. Другий галицький корпус перебував ся з більшевизького на Денікинській фронт, а VII. Бригада досіла вже була ліста Некирова. Денікинці були аж за рікою Рогою в н. Брацлаві, віддалених від Некирова 20 верстев. Одних з курців одержав наказ відійти з двох гарматами, і розвісти дотамі на до р. Некирове над Рогою, з вертеви на захід від н. Брацлава.

Була год 2³⁰ по пол. Сік уртимі отаршик в Некирові Коло штабу ішла весело розкова на тку Денікіна: "Уважай - каже одних зі отаршик до Кадета Курця, іноди тоді Денікинці не справили вереві." - Курців потовієв ся до відходу.

Передвечка вже поїхала, за нею Кадет Курця, а далше з задю Курців, все на підборах. Стрелцтво було подуреке, все час в походах та баях з більшевизьками, а тогочас зробили вже німди дорочу з н. Доробовица до Некирова.

Утогочасний осичний день не віщував ніяк. Широкия шляхою поміж рядами старих Крислатих лип, з одних раз-ч. над надало по-новки листе, пощував ся Курців осторожно але скоро втратя. Передвечка час від часу розпінтувала вілених ногам, що ішла на-

Наши підкалють дальше. Вспирають вже в кістці, а потім да-
ше, а по хвилі кістка було вже вилоче від військової зашитки. Більшо-
царя. - Не жукую звичайно 20, як зі всіх сторінок прибули вистро-
ви зі зламаними кістками: "Ми так-а-так заждучи дорогу; ми на риз-
ки край кістки, а я - говорив одинок - знайшов на вулиці Денікін-
ської парони". - Це певно зі страху перед нами, оскільки вони поодрували.
Через часок трігидшов цупт лощи - блонна расть боси і без пещиць.
"Кас закатали Денікінці тлію заждучи тут до армії. Ми
з третого кортуса, каси кас те пер відчували.
"А я хотіла Петлюрівської армії, - а також хотіла - а я хотіла,
спасибі вам, що васі козаки визволили нас з тюрми. -
За хвилию стало в кістці тихо, а ми нас від нас звязали з
передових сторожних дудки і зрули по дитій дорозі."

Ліска, табаритів-лісовиків з Либерець.

/: співаєть од на голос, Ой тигу а до алмаї /

Ой тигу а до ліса - до ліса,
Каято грибець до біса - до біса,
Мая-то грибець гобі,
Мая-то грибець гуді,
Кая-то грибець хорони,
Беру-беру без прошиї.
Беру-беру на гівки каджаво
До бараку скорондо макожво
Мо-то грибець гобі,
Мо-то грибець гуді,
Мо-то грибець хорони,
Беру-беру без прошиї.

Кесу-кесу, силно притиєлаво
На хандарків кі раки не каю,
Бо то грибець гобі
Бо то грибець гуді,
Бо то грибець хорони,
Що кутував без прошиї.
Кесу-кесу, ах шось не пудеє,
Ой кауб є - хандара обійкає.
Мої грибець гобі,
Мої грибець гуді,
Мої грибець хорони,
Що какуєсь без прошиї.....

"Ми до ліса" та, "корувати" се в термінології Либерецьких, табаритів - означає
ті, які, що зривати пакіт бараків і надрати дров на топауба, як то з сторожі, як
з хандарків, як така права із козаком. Тамі бараків, через що входить, лісовиків в
конфлікті з табаритів хандарківців.

А-а.

Як українські борці діставалися до кеба.

Стрілець.

Горбачевський, в подорожній сумці, в пошлягуванні телескопічного
 фронтові перебікати швидко й укр. стрілець під райскаю браму. Він ко-
 тив дістати ся до кеба, та не знав, чи св. Петро тутешній. По дорозі
 розширював всі способи, аби як би то дістати св. Ключика. Думав
 ходити, чи впасти перед ним на коліна та бити чолом, чи по-
 йти кимсь в руки поцілувати, або може цілувати в обиді і то з одного
 і з другого боку і т.и. Агадував також на всі благочесті дія, а
 куди старався заробити на царство кебеске. Зрештеш, як ходив
 до церкви, як цілував пахоту в руки, як постив, як старався до-
 стати біло присягу ще австрійській цареві і т.д. і т.д. Цяк бачи-
 ше роздумував, чим більше звалять йому, що тобо всего за пано,
 Арапа, вже перед саконки райскаю браму швидко думав, чи
 не дістати би св. Петрови ще і ще, що бороб ся за Україну. Та
 не бачише ще погукати над тим, чи то діло благочесте, чи ні, аж
 тут райска брама ринь. Св. Петро, сивий-сивий як голуб, при-
 горбачевський вже трохи в золотих ризах і з золотим Ключем, ве-
 ликим, як біг церкви, ставув перед ним, а коно него яголів-як.
 голів, як травив та листю.

Стрілець здрігнув ся. Що то значить обвірська риза?!.....
 Подивив перед собою старшого і залиця пагати на Кольна, ви-
 ставив ся як струна, вдарив до вухи заплотка си так, мильно, що

ах голі п'яти на землі отинились, луткув фруктою вгашують, видержав три тижня, ступив до поштави і повість. Забув серця на всі ті цибільські способи, якити нав'язати св. Петра, забув на всі свої засуди, які нав'язав перед ним викисловати, забув на всі та стовб "пожир", як і кажека викисловати. - Згадує св. Петра, що він заступився, та що не добуде з себе слова і нитка:

- Ти певно до неба хочеш?

Стрільць ще гірше збештець св. посервоків як бурак і ах по касі легви процідив кризь зуби:

- Па-а-а...

Побарив св. Петра, що стрільць він ще таки збештецький тай ретав лагирійше:

- А які ти засуди каєш, Козаре?

Стрільць збурав всі свої фрази, щоб казати на засуди, а тут пов заорало. Лиш та посліжна радка, що боробся за Україну, як филою сіна віхала в голову. Ох як казати єї боявсь, бо не знав, чи благоугодна, стовб тай повкав, ким все ще бивше і бивше первоків св. Побарив св. Петра, що стрільць не розеє ні слова проковити, переложив золотий Кавот з правої руки в ліву, по: Кавотому по батьківськім руку на плече тай Кавот:

- Та ввесь ти не без засуду? Не тобі прецінь стрільцький пундир.

- І-я-я-я за Україну боробся.

- І весь час фронтотівка?

- Весь час - вогновив стрільць рвійійше.

- А якої ти саржі дослуць св.?

- І про тігнесенка ч'я висши рими не старався.

- Гарно, Козаре! Тим ти і доказав щирість своєї праці і за те жде тебе тепер вітний рай! Лоду зі шкото - взяв стрільця по: під руку і повів прямо до неба,

Підстаршихи.

Зібрався він урті здр. підстаршихи під райсодити вороттади. Були тая і булавки і бучлукки і старий стрільці і беваткиди і ст. десаттиди і виступи і тхорурррр, тай то і Кавалеристи і піхотиски і артилеристи і летуки і шифери і пекари і око: роствілики і вид рідрррр мчшшш професії - всі були. Зонс во: тили дістали св. до неба та хіаіто не нав'язати засудити,

- Ми бороли ся за Україну.

На те св. Петро пахнув рукою таї промовив:

- Я вже знаю, як ви бороли ся, що це лежі і не грайдіте.

Те слова і той рух рукою збентежили жнов всіх, та одик
бувакний промовив по хвилі:

- На ми, св. Отце, жали за командами майже сажисо хо-
ружик, а як учив ся який виский старшина то і то титус
лярний. - Задумав ся св. Петро, а вкінці каже:

- Як то воно було?!... Ходіть-ходіть, розаки зі жнов,
важ всі грехи прощені - таї нові всі до кеба.

Хоружки.

Посадили ся хоружки під райсоді ворота. Богато було і си-
хо вбрахик, але більша рать виледахтовачі на послідний су-
жк. Жили ся в куту, щось радять, щось сестивулюють - вкінці о-
дик промовив:

- Я ставлю вкелекхя, щоби пак товариши М. нішов заступу-
рати до дверий і проносив портісрови, що наша делегация хоче го-
ворити із св. Петра. Рівночасно ставлю друге вкелекхя, щоби па-
ки тов. М. і О., як добрі бесідники, пішли до св. Петра в деле-
гация з просьбою пьетити нас всіх до кеба. - Лі вкелекхя видли-
вали таке брафінкхя, що така зараз погано витихати казвалих
ка дурер. Не полив ніякий отир і хор. М. був вже під великою брапою
шубою рукою поправив собі ковчир, відмак поглядів те кіде, де у
старших буча ростуть, наставив праве ухо до дверий, скунув
перший палець правої руки, подержав хвилемду над замком і за-
стукав. Заскрипів ключ, двері відчинили ся, а на порозі побив
ся св. Петро. Не знав наш хоружкий, що тепер робити, бо він пак
придверколу голосити, а туті тоді сам Святий. З той поганої
ситуация вивратували його делегати, які вже титкасовя пообтри-
твали хустихрасси порох з кобит, позитичали всі бугики, пока-
тагали буги ка сподіду. та пригладили волося. Вони то, таба -
хивши св. Петра а не придверника, зхали рорекного шатли, шкранді
кити погати, заклакали головами, та як коні від пухе і хор. М.
став говорити:

- Св. Кискику небес, св. Воротарто, св. заступнику нашого
сдиного Бога, перший і кайвінций кіж всіми Святими, приде -

жущі всіх, що потрібують похорі, голову світ.....

- Госта-госта, хлопче, тих титулів - передив св. Петро з усім Косо - а ти скажи мені просто, що була біг неке тубеба.

- Ми... ми... прийшли в дельтані біг наших п. товаришів з проханням зустріти нас до кеба.

Усіхнув ся св. Петро і аж так ртани такого когось підказати ся та поштубувати себе нежакітно ліктями, а св. Петро почав говорити:

- Та коли ви баче тут всі коло мене, то я краще поговоро із всіма. - Делстатні ртани кі в них - кі в тих, постукали голови, бо не знали що їм тепер робити. З того заклопотаня вивів їх св. Петро питаючи найближчого:

- А які ти засуди маєш, хлопче, що прощись вентуру до кеба? Запитаний змишав ся, змишав ся і всі проці, бо їм ще ніхто з роду не митав про дрісь засуди, а прецінь їм хотіли їм породили.

Та щастя трапив св. Петро на такого, що не дасть себе шок в кіт заклати. Хоті знаву зажадав ся та скоро зискав рибовару і кафе:

- І... і старав ся все о пошану для того віисловості, стілець і прощись етирати ся всіх своїх п. товаришів, що се мені все вгада-лося. І вкоди репрезентував нас св. Петро і дав слово ртати, що ніхто краще не був би того зробив біг неке. І ходив до найпорядніших людаків, про що знав ціле ніхто, вбрав ся як найкраще, се кождий кучить мені приклати і ми в театрі, ки в ресторані, ки в кафеїні...

- Ну, ну, добре - передив св. Петро і звернув ся до другого: Радий з того, що св. Петро сказав першому, "добре", почав і сей пошувати ся позітніми арбулектами:

- І не менше біг шов п. товариша старав ся репрезентувати наш етан. І ходив до театрів, на концерти, на бали на велеринці, збирав ся все німа, найкращимого фасону, заїдав все на перших місцях і то не головно за гроші вирази в карти, як пій передбегидит, а...

- Гарко, гарко - передив скоро св. Петро і звернув ся до третього, а одвикеній о цю в карти потербоків, як дубак і вховав ед в товні. Св. Петро не став такої інших засуди, як ті, що репрезентував, але не тільки свій етан, ко загалом всіх українців. Він миді, ки в театрі, ки на концертах, м. кожді все в перших рядах, ко миді і тоці, коли пій- рід бум платкі, а не плав ся лиш тоці, коли венту був вилотисів, як не робив його передбегидит. Передбегидит, почувши те не втер...

нів, а рубнув зараз як брисек:

- Добре тобі, як ти з інтендактурю.

Св. Петро ставало ніяково ізза такої поведінки і ажкоби такіх
когось підікхали єд та зааконоваши ружані лиска Кривляцки.

- Годи бо вах - проковив сватець з притискою - заислювати
соби в заслуги це, кого поменьше треба було робити, - а по сїх
звернув єд сейчас до четвертого. Зсі зжвакнули єд, всім нішла ду-
ша в п'яти, бо які мхоні їх заслуги?!... Та найгірше стало то-
ку четвертому, бо що йому тепер сказати. Погорбоків, як Крив і дов-
був кевідого, що каже!

- А... а... був ахкатиий...

Св. Петро зоріхнув єд на ті слова, а коли найде рід товна виукту
вала: „А тебе што заставляв воітти єд з жінкою на вівці... От і ви-
гадав заслуги... От і здав... Сташи даво такець... і т.и. - прорік
Св. Петро піднісши руку в гору:

- Прозурки діти, сакі не знаєтє, що творитє, бо як-би знали,
то не гавили-би того, що вас всім р'ясти кає. Коли тільки одик
з вас будучи лише хоружий, как на вівці жінку, то вимерив імієтє,
що покітывав не лише свої ір'яки, але заслужив на вівчий рай
не тільки для себе, но такоць для всего хоруживського р'яту.

Сказавши се, дав знак рукою, ажкоби розступились, а хоружий по-
перисо ур'яко до рай.

Четарі, поружкиди і соткиди.

Ушло їх трох дорогою, що вела до райських воріт. Одик в росій-
ської панасі, австрійський уланці із золотими шовтрами, в жовтих
перевітах і корних кашамах, другий в урусської шапці, криво-
ніа робітк кофурі та жовтих лодотар з дотрогами; третий у не-
таврівці, російської шовелі, жовтих перевітах і зелених р'ямотках
та, з напайкото в р'яці. Два були поружкиди, а одик четар і всі три
вже старши вікоць. Удучи вели ажкоби дуже офіційської розмову, а
передовий четар вилакував щось дуже фукати. Перед сакото бра-
ково стикили єд і дальше говорили, негов-ди одик-одного в р'яць пере-
комати хотів.

З передієкку було в'є передтих богато старшиш, Петрі то прохо-
дувались то ріділи на лавках, то стояли і дивили єд бездушно
в небескі простори. Вирази їх лиці понурі, брови хасунали, кола по-

порисові, з яких було видно, що над ними дували, щось котили і не могли
найти виходу. Побачивши троє ковчегів стали до них підступати і по-
кало зібрани, із радістю всі.

- Та що будемо переливати з порохового в щетте. Приймеш - не
приймеш, всі одно, вікно как тут під порога не стоїть - сказав один.

- Та всі всі своє, паке буди, його судією казивали - але ска:
хитро, що будемо говорити, як св. Петро ніхто талкути нас до вірвіталы
кости за всі наши вихли.

- Стає товаришу, змишуйте ся і не коротте які ділові тия го-
лови. Ви так говорите, як би зовсім не знали і не знає вірвіталы в на-
шій армії. Уж би багато бачили, щоби хтось укр. старшинку потягав
до вірвіталыности і за хайтаци пробує?!

- І то правда - відозвав ся хтось з шутку, а друзі стали притакувати.
Дік заповк, а той в зурчаний шатиці сказав:

- І такеж думало, що кутити не кутити, а торувати похва. От
краще не роздумувало над тия, що буде, а ви паке рудіе заступайте в двери-

- І радо, але думав, чи не зробив би се хто з наших ротників, бо і їх ба-
чу, з тия шотк, пасо.

- А то калу - оттав той в зурчаний шатиці.

- Та прядо тору, щоби ще хтось не обидув ся, що я, як поручик
відозвав дошу талкути посетник рих.

- І зовсім смущено сказав побалою одек кагутий сотник.

- Що ви злов паке товаришу возите ся зі своїм ротничеством, як
баба зі ступою. Таке то старий рудіе, а ви вітний правник, а хтось
ще і першого істину не пає. Краще зійміть через кия шанку, ось що!

- Врубав другий сотник, якого професора звали.

- Вибачаю, паке професор, але я як сотник і артилерист, не
кажу того ступити, щоби поручик і в ш шланга" ставити вивше не-

- Ано! тно... А то від ками артилерія так коса дже?! Вибачте, паке
що, бо як о те розходиться ся, то тут ще в і кавалериста - сказав ке-
турхитий ротар від кавалерії і макув на ар-тилериста, тия о =
Кол, що на вобла.

Потала ся жуба перепалка і тині: тині, бо і шланга-ніхотини.
ці стали відвідувати ся. Св. Петро почувши сей галір, зацікавив
ся, що там сталося і відхилив двери, щоб подивити. Старшинки
побачивши його стали квазити і дивись, как було кути тині: тині
важкі ноги, отурич зататлів і дже: кет острогів. Св. Петро отав

зараз за порою, а всім стали зматати ся до кого й куди.

- Що за шум ви тут зробили, панове - сказав казачий бун.

- Ми просимо ласкаво прийти нас до кеба - правобів найближчий.

- Скажіть мені, хто ви такі і де ваші заслуги?

- Ми українські старшини, які старали ся визволити нас наріз з ру-
жжі кебів.

- Що варто. Як розкажіть-ко, як то ви старали ся?

- На нас спочивав весь тягар праці. Я приїхав в цивільній роботі
сидити генералом, сиріч бути резерватором від Коши. Той п. котар, українсь-
кий скарбачик, був повітовий Комакдактор. Той п. поручик, каролий
чиновник, був резерватором автокасовки. Той п. ротмістр, ієзуїт, був
комакдактором богу. Той п. поручик, професор, був кутимий владарак-
тор. Той п. котар, правник, був комакдактором южачий мідолі. Той
п. ротмістр, давний адитивний артилерист, був комакдактором пекарні.
Той п. ротмістр, адвокат, був комакдактором запасного Коша. Той п. ре-
тар, комакдактор пробоевої ретти за касю Аветрії, був ретачийним Ко-
макдактором. Той був пач товариш, хор ваваліст, комакдактор
вдиріє, а той п. котар, старобірогид, був комакдактором Комакдактор,
і т. д. і т. д. - Слухав того всего св. Петро та лиші подивував го-
ловю. Значи, Коши жоркий вичислює найліше всім, перестав вбори-
ти, правобів.

- А як ви сповняли свою роботу?

- Ми сповняли, як всім-виготовив генералом.

- З тия в кіло, що ви пачо що вкіль і кафе дий патогенетичий
з вас календарь або горіє на те ретачийне, яке зайдяв. Огляд за вами
чудом не зовсім вад кичиво, бо в більший піри видки томи, що так уясно
вас пригидовали. Сидіть ви знайте, що хто хоче гостити ся до кеба, той
мудриво свої чіси сподрутувати, а на це ми пачо тут кистилує.

- Велика ратно старшини вше була вроблена і тия. Спер пач стар-
шинка ми були такою і православною, а у нас, як звично, кистилує
кафа, лиші кеба або пекарні. До цих календарь і Коши генералом. Тимор
лому робити, треба пачше просити ся, а кі то вкіль, тай вогі.

— Отже сватий. Ми сподрутували вше свої чіси на землі. —

- А як ви їа сподрутували, мій синку?

- Сидіти стали вгори за огнем сидати, як з рукав, ви свої отря-
дакко, вше без ретачий, ки православною, ки уяснати.

- І був франкний? І був діви франкний? І вранував від сиртти дот.

Жидів з карацкекя свого життя! Я хорубав добро тисро! Я був хорубий
 ха, рокий, повороткий і керевний тисро! Я дав тисро май кервирку!
 Я судів три гхи з боги хобаротись через Полякати! Я був весь час на
 фрякми в дорби противи польшевидів, що не прижароть зьвиртой церквы!
 Я просудів їм гхи в презвирайци! Я передув тишдоп весь похид га
 фрякми з тиг Велхисци аж тиг Одесу і то закого та ладби тисроць по
 тисро і т.и... і т.и., аж годи оуих не знав:

- Я просудів тиб зидки в польшедик ладри.

Жа ми слова тидкис св. Петро судку в розу май прорик:

- Каши тидки боух з вас судів в польшедик ладри, то вейк ван
 догора до кеда вилька Фрихи ваши вигнукае ед, приидить в цар-
 ембо кебеске.

Отакани.

Жшов доротою, що вела до райсодих боритт. Жа голуби в него пе-
 тлиривка із золотий широк. Свита на кооу із свисти рачивевити
 Робхиром, роботи флотти і з величухи динсвухи ретропастти, широк
 кі заоти широк на рукавах, а Робхир виг золота аж сас. Держав
 в ружи Карти і що збула приставав та поглядав, ри расок не
 здурид з дороти. Диг расу до расу дивув ед в бжехи (фелдустехер)
 ри видко бже браку, хот бока дукла не дальше як 150 кроків.

Ажраз тоді приишов до св. Петра рая Гостого Бог сказати
 йому про зафалек - до оми оба з робото добре фелоть - Аке вресам
 на него Поляки ха ружи Превистой Диви Марії, що пудкае вей украй-
 ських вохрив до кеда. Жони фалютот ед, що не дудуть фатти в неди
 кайкутиб, а Фрег Дива - збико их застпукинд - не жестаховила ед в
 першия пофразкекя, що з того справото зробиши і виддала ед до суду
 кестти. Стакот, радуб, щоб вей похлонотав ед того справото, бо
 св. Фрих, хот Каритт добрий воак, оукал Реткевкий ториста і ротов
 дуркишо палкути. Св. Петро зрелихув ед май, знав, що така
 справа до едду кестти не калекитот, бо пудкати до кеда вилька ю-
 му кого дудкае та що після вей приписив кофка боу поступати
 в сий справі маж, як вей уважае за вигновигне

Ажраз тоді дидишов н отакан до браки, пудив Карти на
 шиво, камевув рукавици і застпуав. Св. Петро вигкиув вопро-
 та, а пак отакан зидув сивас шанду, взав приписово в си-
 ву ружи, взавув за понтати, фрекидуб ретропастти і праховув ричуро:

- Святий Отче! Оттакан Н. представляє ся слухаючо і просить, аху-
хако пам'ятати його до неба.

- А які твої заслуги, що так рішучо жадаєш вступити до неба?

Збехтешув єд п. оттакан. Такого ніспакя він не сподіває ся, та
такого не ставили йому кавіть тоді, як домагає ся, щоби оттаканя про-
били. Не знаєш, що сказати, а відповісти щоби треба, каже:

- Неке оттаканя зробили.

- Та я. м. баку, а се каже мені за які заслуги?

Трехов вбивув єд п. оттакан полого. Та теж він і оттакан, щоби
з розної ситуації відрутити єд і по розотків написи відповів:

- Так се вам краще знати, св. Отче, як мені.

Почував єд св. Петро в потилицю, бо про заслуги п. оттакана нікого
не любав. Понував трохи, а відтак звернув єд до Бога Бога, що стоєв з бо-
ку і приймає єд твій сирі, таїї п'ятає:

- Може ти знаєш, Боже, за що зробили село паркя оттаканя?

Пакбєг понував ласого таїї каже:

- Аби так здоров, що не знаю.

Св. Петро знов призадумав єд, а по хвилі промовив:

- Та щой, каи, Боже, з ким робити? Таїї хіба і він іде до неба,
як просить єд, на него одного ще в нас ніще кайдець єд - і дав
зіяк одному з ангелів відвести оттакана до раю.

Про висших рангою колує некі кії закожій з неба не дохосито.
Іка в току прикика, не знаю. Ли може хто листи на покті переловлю-
є, ки може ти пакове винушиє так до неба, що кії закожій не берив, ки
може доїть єд, щоби не попасти в біду, бо - як звісно - страву висших віг
мекє рангою, тєд до тепєр ще обов'язуючого в нас авєтрийського правиль-
ника, повикхи бітти для мекє резерват. Так вєр кії закожій перо-
стунув трохи артикули і я, як добрий товариш, не повикен був дешо
писати. Та я певний щєго, що того числа касотисі кіхто з неба не ку-
пєтє. Коли кавіть і ти, які кавіть в сїм таборі сидєтє - як скажєтє
єд редакція - не дурє то хотєтє єї підписати. - Та хоч і я трохи не-
фєстунув кадраментти, то знаю, що то кая обєк тіде пладєтє. Як що
коже дістачу вісткє і про висших то обіцяю єд і єу подати до
зогольного відомє. -

А-а.

Пісна „бизвартних гайдамаків“ в таборі в Лібєрці.

(Співати са на голос „Гей видно село..“)

Гей видно табор, в Лібєрці табор полонених,
Гей там то жовнірів, українських жовнірів, замкнених,
Ні црошій, ні вбранни немають в неволи,
А хлопці то хлопці, як соколи.

Ляха, ляха, робота то ляха. Гей!
Тли бажо й сорогко в трохи літнім стани,
Покази си - покази си лли скорше, хор у сні.
А хлопці то хлопці, як соколи.

Гей видно табор, в Лібєрці табор, там на полі,
Гей там сидить військо, українське військо в неволи.
Вартнійнї засїм тепленькі баракки,
А змїні бизвартні гайдамаки.

Ляха, ляха, робота то ляха. Гей!
Тли бажо й сорогко і т. д.

Гей видно табор, понурій табор, там на полі,
Гей там мерзне військо, українське військо в неволи.
Нїхди а з тих вартних, або хор жонатий,
Не мусївби парно замерзати.

Ляха, ляха робота то ляха. Гей!
Тли бажо й сорогко в трохи літнім стани,
Покази си - покази си лли скорше, хор у сні.
А хлопці то хлопці, як соколи.

Г-а.

Брагожанівське свято.

В пам'яті 55-літних роковин смерті найбїльшого нашого
гражданського і учителя укладено з фракции Культ. пров. Дружка
в Лібєрці 30. грудня, 1928. р. в раї тутешньої „Тяжї“ святковий ве.

людики, його не повинно бути. Тоді талески не ізза чми, але ізза
 кою мншого, те „bis“, як десь там в перших рядах дитина
 крикнула, побачивши тса на сцені і ще децю, було зовсім не при
 року, та на такі „свободи“ не повинна дозволити собі укр. пу-
 бліка на Драгоманівській сцені. І Коши сот. Куріца у своїй ре-
 фераті, який-микоходот кажуки-був одкою з наймішних тогож
 програми, казав, що Драгоманів зробив нас тмики, „Рики ми є, то-
 я жов скажу, що Драгоманів не хотів з нас зробити тми, акики
 ми є, а хотів зробити укр. громадаки, укр. громадаки в повній зка-
 лико того слова, акики ми однак тиграє света релікції його смерти
 не зовсім себе показали. Та ізза того не хочу робити закиду кі пре-
 лектові, кі великому Учителю, який весь свій вік тробляював
 правді шлях. Такий тположив, віддаючи все, що кір своїй Українці
 зробив. Однак придуго вражає, що тмика шляхою іде тепер жало мо-
 дий, як змиють оцікити працю його та його учеників, а ідуго
 зрадівши люди, яких шорна-би порівнати з тмики рикалки, що по-
 ріли готове, телько затрацьоване, батківське добро і ціли праці
 кад кит не знають, ба щей карікатотт расотт на „старого“, кожу
 вех се, або те, не так построїв, а-бу іх бадалось.

То послідній тосці програми не зродув єл на те кі хор, кі
 ніхто із стівуєих кіж публічного, щоб забитокувати, богаї котрий
 буде із національним чинків, а є іх у нас, богу дякувати, як Київ,
 та. Акимовільно родив концерт тале вражїкїя, а театр ка
 „Наталкиного“ етїтра, що-повляв-тале одні стівали, друї ука-
 ли, третї говорили, мнші деклякували, а жов мнші браво
 били, крикали, стїяли єл і т. и., ба ще у нас і неї по сцені
 бігали. Кїхцеєє вражїкїя було те Шинтківське лубе, ки виги-
 ли і розїшлись. —

А. І.

Ви хочете пієні ?....

Ви пасєно хотїте,
 Уас хотїт у лєнї.....
 і пов. нїєн. а. /

Ви хочете пієні? ... Нека, ох нека....
 Вєл пієні віддав єл за мїєзи....
 І зродитоттєу сєрці бушєє зїма,
 Вєл крїї спалили порози....

Ви хочете пієні... нїє євїст батона,
 Кїєл брєдкїт откєл євїєтє-євїєтїє....
 Ще ії тєфє до тємїє здрїєтєє єл нєка,
 Ієл в брєтїєв тємїєтїє - нєвїєтїє.

Ви хочете піски... ось маюте казак:	Ви хочете піски?... Ось так за реліф.
Богородиці, блакитних і дуги люди....	Коркитом ще свіжі кочили....
За зброю полетити з них кожний так рад...	На хрестах китаїтка, виход та шелох...
Завзяття не внасло в груди!...	Ще і цвісти землі не покривили....
Ви хочете піски?! Так ідіть на цвентар,	Ви хочете піски: Зах бітер будинокі
Над хрестом берізка тая плаче....	Будують прихес і сонку!
Покотом кладеть ся на кресту бітвар	Пили бітар із стаяу, вкрайсьодній, суржисей
Життя палодуцьке - козале....	Огну заоніва: похоронокі!....

Ось маюте піско і голуби вить,
 Як бітер зелені вже ложи,
 Ви піски хотіли, та я не дражню,
 За піско приношу вах..... слоози.....

А Хрустис на Херсонщині, 14.I.1920., в кіт на Малахки, підчас
 відбороту за Денік. армією перед більшевиками. П. Д. Моменко.

Життя і буття

З життя і буття в таборі в Либереці.

Команду покіщеною в Л. північній Укр. Скітальцях від датою 14.II.1920.
 справляло ось як:

По одержанню повідомлення від заряду табору заснували Італійці 14.II.1920.
 кактиску, а 1. XI. 1920. призначили окобателі зхвалою свого ліквіда-
 ційного загальною здохід до І. Х. не на поправу харків для стрі-
 лецтва І. Куріна (Італійців) але часть на справленкя Різдваких вказ
 всеяку стрілицтву тут табору, часть на фонд вжив і сурит по полеску,
 У. Г. Р., а часть віддали до розпоряджюности віділови Кулиш. Просвіткою
 Кривка в Либереці, який передрав сю Крапницю 1. XI. 1920. у свій заряд, а
 доходи з кеї від 1. XI. с. р. ідуть на цілі того Кривка.

1. XI. 1920, відідали два родетники відділи по 28 людей до Тометова,
 побит Мелга - Понісав.

2. XI. 1920. заснував рд за ініціативото от. Океяна Мискака зуртою
 старших. Ціль мискака відсодових реском.

3. XI. 1920. наказав заряд табору головному суду кести для І. запасної сотні
 от. Океяна Мискака, для II. от. Володимиря Болонцук. З віді-
 ру відішло по 4 реків і 4 заступники для I. і для II. сотні.

4. X. 1920. На засіданні Кумт. Пров. Кривка ухвалено відвідувати день 1. листопада, себто глобально рішучо істкованнє З.У.Л.Р. Обидворко програму свѣта та видрано Комітет з 4, що нав. зах. тми сѣ підготовкою працею та уладженнєм свѣта; вийшло 3. число урочист. касониси "Кажедуна"
6. X. 1920. Прибуло 13 старших, що втѣди з паливого табору в Кухолі.
7. X. 1920. отворено бібліотеку Кумт. пров. Кривка до урочистку старших і сприяєтвѣ. Пворив на погатовк було так. делегистичних, аї і каїдових українських 162, кїкеських 484, російських 23, кесових 7, польських 12, французьких 73, англійських 24, італійських 94. Бібліотеку сѣ дістав Кумт. пр. Кривка до урочистку від розвѣзаної Укр. громади "Італійців", яка була заснована ще в італ. паливі в Каско-тилі "Італійцями", що тѣпер в тутешніх таборах. - Укр. рада розвѣзала сѣ 13. X. с. р. ізза того, що тут перейшли вони у військову організацію. На зборѣ видрано ліквідаційну Комі. шю з трох членів, а то пор. Цурковського Костя, кет. Пр. Пель. кицького Івана і хор. Були Свєдѣ, якого задарено забідувати най. кат, Будиної Громади аї до хвилі, доки не буде корка передати іт. ститущіє казначейскі ліквідаційні зборати.
8. X. 1920. вийшав пор. Ярослав Пастернак еходими акампорів-фотогра. фів на яких основано фотографіку секцію Кумт. пров. Кривка. Со. лова кет. Олекса Балущий, писар кет. Іван Квітничий, архівар пах. кет. Іван Кіциковий, господар пор. Савур-Центракович Євген.
9. X. 1920. відбули сѣ другі загальні збори театральної секції: кет. Іван Стефан-голова, пор. Вєгера Іван-кізголова, хор. Пилип Стефан. писар, кет. Борисидий Євхайло-режисер, сот. Буцманюк Ілля-де. Коричиний референт, кет. Конид Ситона-господар; виділові пор. Іван Коркиль і кістостаршина Валосих Василь.
10. X. 1920. прийято на одкорічний курс адітурієктів Торговельної Ака. дєлі в Либєрці понад 40 старших з табору. Курс погінєкий на 2 касетри, укладені кають одержати державні свідєтвѣ.
11. X. 1920. відбула сѣ перша конференція учителів Бєлжизийних і селіка. різних курсів, аї заснувано заходом пров. Олександр Лукичови. ка, Івансних на Бєлжизийні курси 46 учеників старших і сприяєтвѣ, аї кають щокнайменше урочистку II. Класу Бєлж. а на селіка. рійкі курси 18, аї кають найменше 2 роки урочист. селікарій; кеска Кашанга табору позволила на вільний вихід до кіста так

для старших, а і стілецьства.

21. X. 1920. перший день науки на гімназ. і семінар. курсах. Деякі предмети зумовили стільки, а деякі осідко;

пор. Іван Велера отворив курс французької мови. Усекив 16-16.

22. X. 1920. отворено заходати пор. Коритовського Василя і хетара Хуцьківського Івана дучерит [Косакату до скідано] на "Херсонщині". Товариш признаєний на поправу харків старш. харківки "Херсонців".

23. X. 1920. придумо 10 старших, що втекли з польського табору в Мухолі; відійшов на роботу при Кузьмичів мляку до Міловичів біггид із 2 старших і 99 стілецьства.

25. X. 1920. придумо 7 старших і 1 підстаршина, що втекли з польського табору в Мухолі.

26. X. 1920. відбулись друї загальні збори Спортивного Клубка. Вигід: пор. Визак Євстафій - голова, пор. Березницький Осип - писар; хор. Вадар Антон - господар; пор. Курманко Степан - редактор Рона. коопалла; сотник Росар Володимир і пор. Міліх Рудольф - редактори земляного спорту; сот. Сустав Циганук - редактор мурла; пор. Мельничий Осип - редактор. Докладна.

27. X. 1920. перервано науку на гімназ. і семінар. курсах ізза браку видповідного поміщення аж до хвили, години такє не буде працювати; осідкував єх заходати пор. Івана Максимовича і пор. Віктора Костюка, Комітет помоги америках тервох. хрестом: Презесом Комітету пор. Т. Максимович, а редакції в. Курман Степан Христович, сот. Василь Таркецький і пор. Віктор Костюк. Комітет розділює предмети присиланні Америк. Терв. Хрестом з Трави і по деякі харчеви продовжити, а і частки одіж та білі, передовсіх для дітей, жінок або хорих.

29. X. 1920. були старшинами збори, на яких порав от. Мацєшова до відомка, що старшинами Укр. Премади у Ідмокліх признаєний 8% своєї кофдоміахтої зарп. на "Родні вогні курит по старшинам Укр. гал. Премії". Також уривав єх резолюцію на позивки для створення. Ліберальний табір діяв з метою створення та на поїздку для своїх старших і стілецьства. Загрозувати тим створенням порушили збори Комітету кажноі попові.

31. X. 1920. Вишло з нагоди Різдва наго митового перше число Україн. сегодн. Екстацій видавного Куст. пров. Клубка в Ліберції. Відбито 486 примірників, по 32 сторінки писька.

! Ділами Буге !

На 1921 рік.

Вчачайцять пробило- і в цю хвилину
 Мелас стоялений рік у доковину
 Натоміщо народжений- свіжий встав.-
 Вставайло до праці- двачайцятя бє.
 Ми рік цей, рік свіжий, в кагії здибавек,
 Що зиме недала над стоялений краса,
 Упаде в бездолю кривавий цей бік-
 Віхишудкож цей свіжий народжений рік-
 Най шастя зінде бік над краєк неволі,
 Най серце загоїть від гниту і боли
 Мелких та глибоких розтрених ран:
 Атрив їх лосковський і лещівський тиран.
 Що тіки забитих- замурених дико
 По всій Україні дучають великий,
 Стаж наред пригнічених досі же...
 Вставайкож до праці- двачайцятя бє.

А. Трушкєв.

Чого потребує Редакція!

Редакція не має потребує тих статей, за які просила у грудневій книжці 1960 р. На редакція потребує, а дописувачамі копії не потребують. Редакція обирає за кожну статтю половину своєї місячної платні, яку подирає за редаговане рукописи, а цього кілця буде більше як звичайно, бо не 15 а 15 1/2. Редакція потребує також, щоби "Скитальця" купували не тільки ті, що купували грошів, а і за грошів. Щоби купували того потребує, копії, однак зовсім не надає того, щоби купували рукописи також грошима. Редакція має багато грошів потребує та тому, що статистика Ніхити а, а свідра коштівала би більш грошів у грудневій то Ніхити подаючи свою адресу:
 Редакція, Українського Скитальця в Мідерці на Гехах, барак № 2.

Зміст:

1. Від редакції: З Набул Рокат.
2. Я. Науменко: Любів Гі.
3. Л. Я. Шопенко: На вздохи 1920.
4. " " " : На Маланки.
5. " " " : До 1921.
6. Ст. Ніж-ий: Перші дні перевороту в Стрию.
7. Фрейндл-Кравець: А. мари.
8. Л. М. Б.: На Брацлаб.
9. Я-а: Мена. Мабриетів лісовиків з Лідерця.
10. Я-а: Як українська Борща дістала до неба.
11. " " : Якки « безвартних Іаїдамаків » в таб. в Лідерці.
12. В. С. Драганівське свято.
13. Л. М. Шопенко: Ви хочете пісні ?
14. М. Золота : З життя і буття в таб. в Лідерці.
15. М. Науменко : На 1921 рік.
16. Від редакції: Того потрібує Редакція!
Маланки: стор. 1. Л. Буцманюк.
стор. 16. С. Ніжаниківський.
Органітика: Север. Гастернак.

Виходить неперіодично.

Зложив поруч. Івків Золота.

Видає Культурно-просв. Кругок.

в Укр. таборі в Лідерці

Ціна цього числа 2 к.г.